

Βλέπεις έκινον, που φορεῖ τὸ σῶν το σαιμπέρ;
 κι' αὐτὸς μὲ σικ ἵπποτικό
 δείχνει σπαθὶ προγονικό,
 και ψάλλει: βοκοὶ λὲ σάμπρ, λὲ σάμπρ ντὲ μὲν πέρ.

Βλέπεις κι' ἐμὲ τὸν Φασουλλῆ
 κι' αὐτὸν τὸν Περιλέτο,
 που διαρκῶς παρακίλετ
 μὲ τρῦπιου στειλάετο;

Βλέπεις κι' ἐμᾶς τοὺς εὐγενεῖς τῆς ἀνωτέρας κλάσεως;
 και μεταξὺ τῶν δύο μας χάριν διασκεδάσεως
 μονομαχίας γίνονται συχνά 'στὴν προσινάδα
 κι' ἐπειτα τῆς τελεζόμεμε μὲ μὴ μακρονάδα.

Κάθε Ρωμῆός ἐλευθέρου γὰρ τὴν τιμὴν τὴν χάνεται,
 καθὼς καταλαμβάνεται.

Τὸ δι' αὐτὴν νὰ μάχεται καθέναν παροδίτης
 ἔγινε νόσος ἐν τιμῆ
 και 'στὰς 'Αθήνας ἐνδημετ
 σὰν σκωληροειδίτης.

'Η τιμὴ του νὰ μὴ πάθρ,
 ἄλλως μετ' αὐτῆς ἐχάθη
 τὴν τιμὴ του μόνο θέλει
 και γιὰ τούτῃ πολεμετ,
 κι' ἄς κυλῆται σὰν κουρέλι
 τῆς πατρίδος ἢ τιμῆ.

Δοὶ τιμαῖς μεγάλας εἶναι γὰρ τὸν κάθε ἵπποτή,
 τῆς πατρίδος ἢ δεύτερα κι' ἡ δικά του πρώτη πρώτης.
 Γὰρ τῆς δὲο τιμαῖς τῆς δόξαις βγαίνει' μπρός σου παλληκαρί,
 γὰρ τὴν πρώτη δείχνει στήθος, γὰρ τὴν δεύτερη ποδάρ.

Π.—'Ελα και σὺ, βρέ Μακεδόν, στὸν θρόνον τῆς Ραμῆ,
 και τὸ σκυρτὸ κεφάλι σου νὰ τὸ κρατῆς ἑλόρθο,
 τοὺς τρεῖς σεματοφύλακας νὰ κέρης τοῦ Δουμά,
 τὸν κύριον 'Αρτινιάν, τὸν 'Αραμ, τὸν Πόρθο.

'Ελα νὰ 'δῆς παλληκαριά,
 βγάλε και τούτῃ τάντερια,
 ποὺ φέρου ἀπιδιον
 'στὰ τζάκια τῶν Μομορανοῦ,
 κι' ἵπποτου φέρσε και σὺ
 μακρὸν ζουρλομανδύαν.

Παραίτητος τὸ Κρουσοῦδο, τὸ πρόστυχο χωριό,
 κι' ἔλα σὲ 'μᾶς τοὺς εὐγενεῖς νὰ 'δῆς κηρηναρίο,
 νὰ μάθρς ἴση ζηλευτὰ
 τῆς νέας ἐποχῆς,
 δίχως πιστόλιμα ραβδωτὰ
 νὰ μὴ μονομαχῆ.

'Απόβαλε, παρακκλῶ, τὸ τακτινὸν τοῦ δούλου
 νὰ σὲ κυκλῶνον Κόντηδες κι' ἵπποτικά Κατρακομάδοι,
 και νὰ σοὺ λέγῃ κι' ὁ παπυρὸς περὶ Φαρμακοπούλου
 πῶς πρώτος και καλλίτερος σκοπεύει: 'στὸ σημάδι.

Φ.—'Ελα νὰ γενῆς 'Ερνάνης, και γελῶν 'στὴν Δόνα-Σόλα
 κάθε τρῦπιου μαντζουλά
 νὰ τὴν τρῖς γὰρ σαλτσιστό,

και νὰ βλέπῃς ζωνανὸ
 τὸν ἵπποτὴ τὸν τρανὸ,
 τοῦ Κερβάντε τὸν Κισσάδο.

Κοίμα που δὲν ἔχω τόρα τὴν γαϊδάρα, πατριώτη,
 νὰ 'στὴν δόσω μὲ σαμάρι,
 ν' ἀνεβαίγῃ με καμάρι
 και νὰ κέρης τὸν ἵπποτή.

'Αφῆς τῶν Μακεδόνων τοῦτο τὸ βλακῶδες ὄρος,
 κι' ἔλα 'μπρός μου, Κρουσοβίτη, μὲ Βιλλαρδούτου ζίφορ.
 Δὲν μοὺ λέγεις, μαθρον ὄσμα τῶν προστύχων τῶν Βουλγάρων,
 ἐνδημεῖται τὸν ἵπποτὴν, τὸν γενικτὸν 'Αλδεβάρων;

Λέγουν, φίλε Κρουσοβίτη, πῶς 'περνοῖται και τὴν τράικα....
 ὦ! μὴ πῶς τὸν ἐνδημοῖται!...
 και ζυπὸς και σὰν κομποῖται
 'τόνομά του τῶχω πάντα μὲς 'στὸ στόμα μου μαστίχα.

'Ελα νέος 'Αλδεβάρων 'στὰς 'Αθήνας νὰ γενῆς,
 γίνε δρόσον εἰς διψῶντων πληθυσμῶν ἀνασχομαῖς,
 βεβαίων πῶς ἐδῶ πέρας δὲν σκοτίζεται καινεῖς
 γὰρ Σαντζάκια, γὰρ Καζάδες, και γὰρ τέτοιαις προστύχαις.

Στέλλε μάρτυρας παντοῦ, γίνου Καπετάν-Φρακῶσα,
 κότταξε και τὰ λεπτὰ κάθε δημοσίας κάσας,
 βλέπε και τοὺς βουλευτὰς,
 και πρὸς Μακεδόνων πλῆθη
 νὰ σαλιτῆρς κατ' αὐτὰς
 πῶς ὁ Στάης παρητίθη.

Κι' Ὑπουργὸς καινοῦρος τόρα τῆς Παιδείας θὰ προβάλλῃ,
 και ὁ Μπαλατζῆς και ἄλλοι,
 και ὁ κύριος Λομβάρδος, ποῦναι μὲς 'ἀπὸ τὸ Τζάντε,
 πρώτο φέρσε ντὲ Λεβάντε.

Πλὴν ἡμεῖς ἄς εὐρηθῶμεν, Κρουσοβίτη πατριώτη,
 ὅπως 'στὴν μεγάλην ἔδραν ἀνεθῆ τοῦ Τσιριγῶτη
 δύο ραβδωτὰ πιστόλιμα 'γρήγορα κι' αὐτὸς νὰ πάθρ,
 και νὰ 'δοῦμε κι' ἄλλ' ἀκόμα
 ὄσματ' ἀπὸ κάθε κόμμα
 πρὸς τιμὴν τῆς ἱπποσύνης... εἶθε, γένετο, μακαρί.

Λόγους συλληπτητοῦς κι' ἐκ ψυχῆς παρηγοριῶν
 εἰς τὸν οἶκον τοῦ Καρμπούνη κατὰ πάντα τιμημένον,
 και 'στῆς Κρήτης τὸ Παλάτι, ποῦ μὲ πόνον και πικρῖαν
 χάνει τὸν ὑπασπιστὴν του τὸν πιστόν κι' ἀγαπημένον.

Και καμῶσαίς ποιητικαῖς,
 μ' ἄλλους λόγους ἀγγελιαῖς.

Γιώτα Λάμπρου Γεωργίου, κάλλος, χάρις, κουρεταῖς,
 κατ' αὐτὰς ἠραβεωθίσθη τὸν Βερβόπουλο τὸν Τάκη,
 δικηγόρο, τραπέζιτη, κι' ἀξιώλογο καιδί,
 κι' ὁ ε' Ρωμῆός ἐδάξας μεγάλας γὰρ τὸ ζῆλος καιλαίθε.

Κορηναῖος Προεδρῶντῃ
 και Μανώλῃ Τακτικῶντῃ
 τεῦχος 'Ημερολογίου μετ' εἰκόναν ἐτυμῶθη
 κι' εἰς 'Αθήνας κατὰ πάντα φιλοκάλως ἐξεδόθη.